

ČAJ

Pro chvíle pohody

DUBEN 2009

Časopis Autorů Jičínska

NEBEZPEČNÉ JARO

**V korunách stromů
loňské včely sní
o novém medu
z květů tajemných
Obrovský roj mi z jara
v hlavě visí
s královnou a dělnicemi
Z úradů kráčí domů ženy
a každá z nich
by chtěla navždy
ztratit svůj jed
i za cenu sebevraždy**

Zbyněk Ludvík Gordon

31

Vážený čtenáři,

dubnové číslo ČAJe představuje hosta, kterého jsem měl možnost potkat na literárním večeru v pražské Symbióze (dříve Obratník) Zbyňka Ludvíka Gordona. Potěšilo mě, že je také jičínský rodák (i když momentálně žije v Brandýse nad Labem) a jsme dokonce stejný ročník narození. Ale především mě potěšila jeho tvorba, a tak jsem vás s ní chtěl také seznámit.

Dvojice domácích autorů je tradiční. Dovolil jsem si přibalit povídku „... a zas v tom lítáš“ a příznivci Kačenky se mohou těšit na další díl vyprávění Bohumíra Procházky o jeho neposedné, ale především zvidavé vnučce.

Úvodní báseň našeho hosta „Nebezpečné jaro“ vypovídá o tom, že

začínáme snít nové životy, takže si ten čas, na který jsme se tak těšili užijte a nezapomeňte na ČAJ!

*Tak dobrou chuť, vlastně DOBRÉ POČTENÍ!
Váš Václav Franc*

OBSAH ČÍSLA:

Zbyněk LUDVÍK GORDON

– Dvář a Zrakovina (3 - 6)

Václav FRANC

- ... a zas v tom lítáš (7-9)

Bohumír PROCHÁZKA

- A zase ta Kačenka (9-12)

HOST ČAJE:

Zbyněk Ludvík Gordon - narozen 1961 v Jičíně, toho času žijící a tvořící v Brandýse nad Labem. Tak to bychom měli, a teď ta tvorba: Časopisecky od roku 1986, nějaká ta úspěšná soutěž, několik básnických sborníků, antologií a tak . Zatím 3 samostatné básnické sbírky vydané tiskem. Jsou to: Ve spárech holubice, Dvář a Zrakovina. Novou sbírku připravuju, připravuju a zase připravuju (stále nejsem připraven, ikdyž jsem byl skaut). No, a jinak mám rád život (ženy , víno , zpěv), moravské básníky, českou přírodu a světovou literaturu. Rád bych ještě stihl zaskočít si do Indie, podívat se , jak se jim tam žije.

ČAJ pro chvíle pohody

č.31 , duben 2009, ročník VIII

Vydáno 5. dubna 2009 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

DVÁŘ a ZRAKOVINA

ZBYNĚK LUDVÍK GORDON

MUŽI

/ Dvář /

V dutých stéblech muži
ukrývají svoji tvář
Zvedne-li se vítr
hýbe s jejich slovy
takže přes rákosí nepoznáš
že některý se uvnitř zlomil
V dutých stéblech muži
v dutých stéblech ženo
jimiž probíháš

CHCI

/ Dvář /

Stát na straně ticha
mít vlis zítřků na spánku
V lese stínat kosou deště
špičky vraných stromů
Sedlat uvnitř
a venku držet uzdu oblaků
Mlčet pozpátku až domů
a křičet potmě:
Ještě, ještě !

NOC TANČÍ SAMA

/ Dvář /

Co jsem viděl ?
Obezdné ticho
Rudé nehty svic
a poškrábanou tmou
Žulu s letopočty
a sepnuté paže cypřišů
Nedopočítané počty
a v rohu
čerstvou tlamu
mlsně se usmívat
přes zeď
do ulice

NA OBLOZE

/ Dvář /

Vrány zavírají vrata
jaro podklouzlo jim
pod křídlem
Po staletí
černé klínové písmo
proti mrtvé obloze
pokoušíme se rozluštit

ŽÁRLIVÝ

/ Dvář /

V zemi vran
ve městě křídel
ve sklepení klouzavého letu
zamykám
tvoji bledou tvář
která
jako by se stále chystala odlétat
do cizích krajin
daleko za obzor mého vědomí

V zemi vran
ve městě křídel
ve sklepení klouzavého letu
podoben osudu
rozsvěcím a zhasínám
rozsvěcím a zhasínám
Rozsvěcím a zhasínám
tvé stowattové slunce
mou žářem chvějící se
spirálu života

TROSEČNÍK

/ Zrakovina /

Vyvržen mořem
trosečník
na kře žen
Zřen rybami
otřesen břehem dnů
Trosečník s chybami
vyvržen mořem snů
Světlem protřelý
odřený poklad svůj
skryje
pod mušli
poezie

ZVUKY
/ Zrakovina /

Lodyha dne
pne se k obzoru
Do gongu slunce
bije jak šílený
rozžhavený čas
Ve městě
pod sukni všech zvonů
kráčí tón poledne
o jedné noze
A my jsme náhle polekaní
když na vrata našich těl
zevnitř něco ťuká
tak tichounce ťuká
a chce ven

VEČER NA NÁMĚSTÍ
/ Zrakovina /

Den třetící fasádami domů
k večeru také přivyká
vahnoucím krokům na nároží
které tak zvolna odkvétají do ticha
Větru, co s listím neunes
gotický úděl kamenného chrámu
s fíálami strachu
Vnitřnímu sloupoví
co po staletí čeká na drobnou
dětskou ručku
a sotva slyšitelné: Pojd'

NEBEZPEČNÉ JARO
/ Zrakovina /

V korunách stromů
loňské včely sní
o novém medu
z květů tajemných
Obrovský roj mi z jara
v hlavě visí
s královnou
a dělnicemi
Z úřadů kráčí domů ženy
a každá z nich
by chtěla navždy
ztratit svůj jed
i za cenu sebevraždy

DĚTI JDOU

/ Zrakovina /

Jako když drobně mží děti jdou
Zelené plameny trav hasí jejich chůze
Hladové, s ústy pootevřenými
kráčí vstříc dospělým slovům

A my máme náhle strach
když pláčou pro svůj smích
jak procházejí naše tváře
že zbytečnými pohyby
rozbijí ten starý obraz v nás
na vernisáži jejich mládí

Ony však nevidí a neslyší
jen jdou a jdou
S hlavami na ramenou naší duše
přeskakují ostnaté dráty dospělosti
a na provázku za sebou
táhnou embryo budoucího světa

Jako když drobně mží děti jdou
jako by nikdy nemělo přestat

Václav FRANČ

„Tak co si dáme mladej?“ zeptal se Slávka hostinský a aniž by čekal na odpověď, postavil na stůl pivo.

„Co tam máte k večeři?“ Slávek použil obligátní otázku, i když dobře věděl, že skončí u guláše s chlebem.

„Dneska bych ti mohl nabídnout gulášek. Vepřovej a má říz, že jo, chlapi?“ štamgasty Slávkův guláš nezajímal.

„Tak jednou,“ rezignoval Slávek. „A prosím vás, mohlo by to bejt s knedlíkama?“

„Pro vás všechno, vašnosto,“ protáhl hostinský obličej a ruku si otřel do špinavé zástěry.

Slávek se mocným douškem napil ze sklenice. Měl hlad a věděl, že hostinský nechával hosta s prvním pivem o samotě a teprve, když byla sklenice prázdná, přinesl guláš a další pivo.

„Přece tu nebudete cucat celej večer jedno pivo,“ říkal hostinský, mezi chlapi přezdívaný Bóža, Slávkovi, když mezi ně před časem zavítal poprvé. Tehdy se chlapi hlasitě zasmáli a Slávek se zapřisahal, že jej tady vidí poprvé a naposledy.

Jenže když Jitka práskla dveřmi a on zůstal v bytě sám ... párek, tlačěnka, salámy, brzy se přejedí. A tak musel Slávek chtít nechtít k Bóžovi, aby měl aspoň jednou denně něco teplého do žaludku, jak mu radívala, když byl malý, babička. Zvykl si. Dnes má dokonce rezervovaný stůl a když nepřijde, hostinský se shání: „Kdepak se dneska zapomněl náš pan inženýr?“

„Myslíš si, Bóžo, že je zvědavej na tvůj guláš?“ hájili Slávka chlapi. „Našel si kočku a ta se vo něj jinak postará.“

Slávek věřil, že životní partnerku našel v Jitce. Potkal ji náhodou v jedné bance. V bavlněných letních šatech obsluhovala Slávka stejně nevšimavě jako tucty dalších za přepážkou. Až doma zjistil, že v bance zapomněl důležité listiny. Musel se vrátit a ona napodruhé konečně zvedla od dokladů velké modré oči, ve kterých se Slávek definitivně utopil.

Největší radost měla ze Slávkovy známosti sestra Blanka. Jako starší cítila zodpovědnost za mladšího sourozence, a tak jeho byt občas brala útokem a slovy: „Mohl by sis tady aspoň občas uklidit!“ Následovalo kázání o tom, že má svých starostí dost a ať se kouká oženit.

Slávek dopíjel první pivo. Každou chvíli očekával hostinského s gulášem, nášupem knedlíků a druhým pivem, když se otevřely dveře. Do místnosti vstoupil menší muž v černém obleku. Hospoda ztichla. Slávek Josefa Beránka, jinak Pepču či Berana, nemohl znát.

„Kde se tady bereš?“

„Já myslel, že už zimuješ na krchově!“

„Tak už tě pustili?“ dotírali chlapi na čistě vyholeného muže.

„Asi mu smrdíme,“ prohodil od piva někdo od vedlejšího stolu, když muž nereagoval.

„Bóžo, budeš muset skočit pro mlíko,“ smáli se jeden přes druhého.

Muž popošel ke stolu, kde seděl Slávek. Skoro úředně se zeptal: „Je zde volno, prosím vás?“

„Ano,“ přítakal Slávek a odhrnoval slánku a půllitr na svoji polovinu stolku.

„To je dobrý,“ řekl muž a v zádech cítil pohled hostinského.

„Seš to vůbec ty, Pepčo?“ radoval se Bóža. „To abych přines něco fajnovýho na návrat ztracenýho syna, co?“

„Guláš jako má tady ... mladej,“ pohodil hlavou ke Slávkovi, „a kafe, turka s mattonkou.“

„Tak snad aspoň pivo? Přece nám nedáš košem?“

„Kafe a pořádně silný, smrt'áka“ zopakoval rezolutně Beránek a chlapi se rozchechtali.

„A co že tě stará pustila, já myslel, že tě chodí akorát třikrát denně venčit,“ narážky na Beránka nebraly konce.

Slávek si všiml, jak host u stolu zatíná pěsti a nervózně žmoulá klíče. Když nevydržel, vstal a bouchnul do stolu: „Ticho!“

„Tak se mi líbíš jako za starejch časů, kdyžs vybilil hospodu,“ dovolil si kdosi poznamenat.

„Ticho!“ zařval znova Beránek. Slávek hltal knedlíky s omáčkou, aby byl raději pryč, než se něco semele.

„Nikomtu tu nejsem pro legraci! A kdo tomu nerozumí česky, tak dostane přes držku!“ pro jistotu bouchnul ještě jednou pěstí do stolu. Skutečně zavládlo ticho.

Sotva Slávek dojedl, volal hostinského.

„Taky zaplatím,“ řekl Beránek, „nechal plavat v omáčce dva knedlíky a hodil na stůl bankovku. „To je dobrý a příště ... pokud sem někdy ještě přídu ..., „ podíval se po chlapech, „ať je to aspoň teplý, když už je to blaf!“

Hostinský dělal, že neslyší. „Pepčo, co je s tebou? Takovej sekáč jsi bejval, támhle Uherek saje šestý pivo. Dříve kdyžs byl ve formě, tak bys ho do zavíračky trumfнул!“

Beránek neodpověděl a vyšel za Slávkem z hospody.

Venku si zapálil cigáro a oslovil Slávka.

„Neboj se, já nejsem žádnej ten ..., „ překřížil ruce v zápěstí. „Byl jsem na léčení ... protialkoholní, víš?“

Slávek nechápal mužovu sdílnost, ale věděl, že kdyby teď odešel, muže by se to nejspíš dotklo.

„Stará by mě tam v životě nedostala, to všechno kvůli holce. Jana se vdala, nechtěl jsem jí dělat ostudu,“ vysvětloval.

Vydali se společnou cestou k sídlišti. Beránek se potřeboval vymluvit. „Šel jsem dobrovolně ... no, vlastně jo,“ chválil se. „Ale řeknu ti, byla to zabíračka, kam se na to hrabe vojna. A že já měl vojnu, ale to vy dneska už stejně nemůžete pamatovat!“

Slávek poslouchal. Sem tam přihodil slůvko. Muž v první ulici u sídliště bydlel: „Viš, co mě štve? Nejvíc štve?“

„Ne.“

„Že už nikdy, ale nikdy si nemůžu ke špuntu ani čuchnout, protože jak to udělám, tak jsem ztracenej ... a zas v tom lítám!“

Slávek řeči nezvaného společníka zapomněl u dveří bytu. Po dvou pivech se mu chtělo spát, ale luxus lenošení si nemohl dovolit. Měl rozdělanou práci na počítači a zítra odjížděl na služební cestu. Otevřel dveře koupelny, aby si do obličeje chrstnul studenou vodou. Musel si všimnout spreje světle modré barvy. Vzal lahvičku do ruky. Barvou připomínala Jitčiny oči. Poslední kousek jejího života, který mu odkázala po osudné hádce.

„Myslíš si, že jsem tvoje služka?! To bych si dala!“ pištěla.

„Když se ti tu nelíbí, tak můžeš jít. Nikdo tě tu nedrží!“ jako by zapomněl, že ještě včera spřádali společné plány.

„Že ste, chlapi, všichni tak pitomý!“ z modrých očí vytryskly slzy.

„To je ženskéj argument. Když nevíte kudy tam, tak začnete akorát rvát!“

Slávek držel v ruce světlemodrou lahvičku. Proč se vlastně rozešli? Jizva na dlani ještě bolela. Kvůli maličkosti. Malicherné, titěrné, bezvýznamné. Již několikrát měl chuť vyt'ukat Jitčino číslo na mobilu a omluvit se. Požádat o schůzku. Třeba na jeho gesto, nabídnutou ruku, omluvu, čeká ... ale doprošovat se? Myšlenky na Jitku mu vzaly poslední zbytky soustředění.

Za nějaký čas se vracel ze služební cesty a před nádražní halou uviděl muže.

Shýbl se k odpadkovému koši. Náhle se zvedl a vrávoravým krokem směřoval ke Slávkovi. „Nemáš cigáro?“

Slávek poznal známého z hostince U lípy. Pan Beránek byl zarostlý, špinavý, opilý.

„Nekouřím,“ zavrtěl Slávek hlavou a byl rád, že jej Beránek nepoznal.

Kde zůstala kravata, oblek a všechny naděje?

Raději nechal Beránka Beránkem a zahloubám do sebe, nevnímal kolemjdoucí. Až za sebou uslyšel: „Ahoj, Slávku!“

Zvedl hlavu. Ve velkých modrých očích uviděl zase tu lahvičku světle modré barvy. Nevěděl, jestli má utíkat, co možná nejdál odtud nebo ... vzpomněl si na Beránka. „S ženskou je to jako s alkoholem. Můžeš se stokrát přesvědčovat, že už víckrát ne, ale jak si čuchneš ke špuntu ... a zas v tom lítáš!“

A ZASE TA KAČENKA ...

Bohumír PROCHÁZKA

(příspěvky o Kačence vycházejí průběžně v Prochorovinách od prosince 2004, první část Povídaní o Kačence vyšla v ČAJi č. 24 v září 2008)

Kačenka se těší na hory

Kačence řekli, že pojede na hory. Kačenka se chystala poprvé v životě a moc se těšila, byť logicky vůbec nevěděla, na co se těší, protože tam nikdy nebyla. Těšení nás velkých je zvláštní věc, znamená prožívání nanečisto. Prožívání jistě příkrášlené naší fantazií, tím úžasnější. Už i proto že pak ta realita často nebývá tak pěkná. Kačenka, jako by tohle všechno věděla, byť nemohla vědět, si to těšení užívala. Nebo věděla?

Kačenka měla na horách těžké sjezdařské boty po svém bratrovi. Boty byly akorát. Ale Kačenčina nožička moc ne. A tak se stalo, že uprostřed sjezdovky – Kačenka šla hned na sjezdovku a nějakým zatáčením se nezdržovala – najednou boty zůstaly na lyžích předpisově upevněny, zatímco nožičky v parádních punčocháčích byly upevněny v závěji. Boty a lyže jely bez zatáček dál. Kačence se to moc líbilo. Dokud se nezačala vyrovnávat teplota nožiček s teplotou sněhu. Kačenka umí v Peci pod Sněžkou krásně řvát.

Letos si Kačenka sněhu užila. Na zahrádce nemohla pod sněhem najít písek a tak používala sníh. Zdalipak my dospěláci víme, že bábovičky se z něj dají dělat lépe než z písku?

Kačenka a kompot

Kačenka miluje jablíčkový kompot. Kačence stačí velmi krátká chvílka, aby vykonala, co si usmyslí. Tak malá chvílka, že ji ani nestačíme sledovat. V myšlení, ani konání. Kačenka si šla pro kompot do spíže, jenže on se chladil na zemi v kastrůlku ... Prostě najednou stála ve svých parádních punčocháčích v jablečném kompotu a moc se smála. Lidský život, tím více Kačenčí je tak rozmanitý, že během týdne okusila postát v jarním firnu i v kompotu. Zatímco sněhu je a ještě bude dlouho dostatek, jablka docházejí. A tak jsme ten kompot snědly. Kačence chutnal nejvíc.

Kačenčina marnivost

Na chvíli Kačenka zmizela, pak přišla s hřebenem a malou ozdobnou sponečkou ve vlasech. Povídá nám: „Jsem hezká.“

To je zajímavé, jak ta ženská marnivost vůbec, ale vůbec nezávisí na věku. Samozřejmě, že si tohle každá o sobě myslí. Jenomže Kačenka nám to všem, a pravdivě, hned poví.

Každé Kačenčino zmizení, byť krátkodobé, je nebezpečné. Od jisté doby neuznává nočník. Jenomže obyčejný záchod je příliš velký na Kačenčinu prdelku, a tak se dost bojíme, aby se nám jednou nespláchl, neboť splachuje ráda. V poslední době však našla další zábavu. Vezme za toaletní papír a táhne a táhne a ručkuje a ručkuje. Možná málokdo ví, že běžná role toaletáku má čtyřicet metrů. a opětné namotání trvá 11 minut. My už to víme. Kačenku to nezajímá. Dokonce jsem měl podezření, že když jsem motal a motal a motal, Káča se potutelně smála. Občas Kačenka řekne nějaké slovo v nářečí. Jihomoravském – slováckém. Nikdo nevíme proč. V těch místech ještě necestovala a Čejkovický strýc zastaví se tak jedenkrát ročně. Knížku Slovácko sa sází s největší pravděpodobností ve svých dvou letech nečetla. Podivné. Pravda, rod z matčiny strany má tu u Hodonína své kořeny. Inu, cesty genetického kódu všelijak mohou se šířit.

Onehdy při loučení, my v okně, Káča dole na chodníku, volá na mne: „Šeš ošklivej.“ Už i to dítě uvědomuje si, jaká je mezi námi vzdálenost, že se jí nemůže nic stát. Že se za ní přes tři patra nerozběhnu. Tak jsem šel k zrcadlu. To dítě má pravdu. Musí to být úžasný pocit, takhle nepokrytě pojmenovávat skutečnost. Ale proč to musím odnášet právě já?

Kačenka objevuje

Kačenka ráda pobíhá po bytě a objevuje jeho zajímavosti a zákonitosti. Stále ji to baví, asi proto že pořád má co objevovat, i když je na světě už dlouhých dva a půl roku. Pokud máme co objevovat, jsme na tom dobře. V poslední době jsou objevem žaluzie. Zaměřila se na spodní část balkónových dveří, tam se zašije, nikdo ji neobtěžuje. Spouští a vytahuje ty provázek spojené lamely, kroučí tou tyčkou, a tím je naklání. Tak se střídavě dívá

na zamřížovaný a odmřížovaný svět, někdy natočí lamely do svislé polohy a nevidí ten svět vůbec. Jen ona ví, na co při tom myslí, co si představuje.

Když ji vysvětlíme, jak se tím roleta kazí, že pak musíme jít za panem Kudrnou a shánět náhradní díly, nechápe. Ale ona chápe, jen tak dělá že ne. Ani se jí moc nedivím. Je to hajzlík malej. Ráda sedává u stolu, kde má na lavici takovou svou stoličku, aby byla výš, tak vysoko jako my. Ale běda, když tam právě nejsme. Pozoroval jsem ji jednou: V misce se solí hrála si chvíli takovou malou dřevěnou lžičkou. Pak otevřela víčko od cukřenky – a tou šikovnou dřevěnou lžičkou přesypávala sůl do cukřenky. Bílé krystalky, jako bílé krystalky. Trochu zamíchala, odložila lžičku, naslinila všechny prsty, namočila do cukřenky a prsty olizovala. Byl zajímavý pohled na ten sladkokyselý její ksichtík.

Ale ještě víc zajímalo mě, proč to dělá. Jistě to nebylo jen z pouhé uštěpačnosti, která je jí vlastní. Bude tu zajisté i dávka zvědavosti, jak zareagujeme, jak taková věc, ač na pohled k nerozlišení, chutná. Byla v tom tvořivost, experimentování, hravost, zvědavost ... , myslíte, že by dokázala věc vysvětlit, prodiskutovat? Zajisté, že ano.

Jenomže ona nechce. Ona si svou dětskou logiku, dětský svět náležitě hlídá. Jen trouba ji do něj vstupuje. A to my, co se považujeme za dospělé, s oblibou a zcela neproduktivně činíme.

Ale ten svět, ve kterém všichni všechno všem říkají na rovinu, to by věru nebyla žádná selanka? Zdali bychom to vůbec unesli?

Kačenka neustále objevuje svět. Přiznávám, že tohle objevování poněkud ji závidím. Neboť umí si na všem novém nalézt mnoho pozitivního, vlastně ona nic negativního neuznává. Nebo neumí? To jen my, starci nedůtkliví (a opoziční politici) se nejdříve téměř radujeme z toho co je na věci špatné. Abychom měli argument, jak je svět (a koalice) špatný celý (nemožná).

V poslední době zaměřila se na volně pohozené plastikové lžičky na zmrzlinu. Snažíme se ji přesvědčit tím, že lžičku počůral pes. Ona na to nic, ale to už na očích poznám, co o našich důvodech soudí. A jednou, když si myslela, že se nedíváme, lžičku olízla. Není to úžasné? Jen Kačenka z naší rodiny ví, jak chutná psí čurání.

Když Kačenka marodí

Když je Kačenka nemocná, je úplně jiná. Marodění Kačence sluší. Uvážou ji šáteček, nemusí se tak často mýt, dávají ji všelijaké dobroty, bonbonů smí neomezeně. Samozřejmě toho dovede, jako každá ženská, náležitě využívat. Ale my ji taky na všechno nenaletíme. Jako onehdy, když prohlásila, jak ji „bele zlucnýk“. Je úžasné a asi i záviděníhodné, jak Kačenka ve všem začíná od nuly. Když začala vnímat, neznala žádný výraz. K slovům si postupně přiřazuje věci, vlastnosti. Zcela podle své vůle a vůbec to nemusí být tak, jak my jsme zvyklí.

Ale domluvíme se. Ona se vlastně učí cizí jazyk, protože jazyk nezná žádný – všechny jsou jí cizí. A naučí se ho brzo. Nu, zkusme si s tím porovnat dobu, za kterou se my naučíme alespoň trochu anglicky. To jen abychom si a svým schopnostem zase tolik nefandili.

Kačenka pomáhá

Dělal jsem takovou konstrukci potaženou igelitem, aby na papriky netáhlo. Káča mne nejdřív pozorovala, pak začala podávat hřebíky. Vždycky ten jinej, než jsem potřeboval. Nedokázal jsem odmítnout. Když se pak nedívala, dal jsem ještě ten delší. Spotřeba hřebíků byla dvojnásobná. Pak chtěla ten hřebík ještě držet a strkala svou hlavičku přesně tam, kde jsem tloukl kladivem. S tím jsem si nevěděl rady. Byla u toho tak krásně soustředěná - radost pohledět. Tak jsem se díval. Pak mne napadlo dát jí její hřebíky, její prkýnko, její kladívko. To ji nebavilo. Tak jsem ji navrhnul, ať si ten igelit přitluče sama. Ani to se jí nelíbilo. I tady, to malinké dítě skvěle demonstruje podstatu ženství: I když tomu nerozumí, musí být u toho. A my, chlapi, jim na to vždycky naletíme.

Kačenka polívková

Když je Kačenka u nás, musím jíst polívku, protože je uvařená. Vaří se kvůli Káče, protože ona kromě polívky už jí jen párky s kečupem (kečupem) a zeleninu všeho druhu. Párky nejsou zdravé a po zelenině jí bývá blbě, protože se přejídá. Nejradši má kyselé okurky. A to k polívce. Na lavici u stolu má tu svou stoličku, aby byla vysoko. Důležitě napichuje na vidličku párek, omazává kečupem, ten pak otiskne na ubrus, na svou tvář a teprve sní. Každou lžici polévky jí za někoho. Za dědu Tomáše sní lžice tři, protože děda má 103 kila. S novým foťákem – zrcadlovkou – ještě víc. Až bude Kačenka chodit do školy, vypadneme z polévky celá rodina, zůstane jen děda, protože přestal jezdit na kole, všechny lžice budou za něj.

Kačenka a výtah

Je to krásně genetické. Řeknu: „Privolej výtah!“ Kačenka se postaví k té drátěné kleci a volá: „Výtahu, výtahu.“

Nenápadně zmáčknu knoflík – výtah přivolala. Tak jak bývalo s jejím otcem. Kontinuita zachována. Kačenak má iluzi o pravém původním významu slov. Jak roste, život ji, bohužel, neustále poučuje, že slova už dávno neznamenají to, pro co původně vznikla. Některá slova prostě změnil život, technologický pokrok. Jiná – a to je horší – říkáme jen tak, abychom byli dobří, úspěšní, majetní... .

Je to lež? Není to lež?

Ale kdež.

Populismus, pragmatismus, lobismus. Však my si to už nějak zdůvodníme, abychom alespoň ve svých očích nevypadali tak blbě.

Kačenka a zvířátka

Kačenka se kamarádí s lidmi i se zvířaty. Jde po ulici a lidem, i dospělým, říká: „Ahoj, kam jdeš? My jdeme k babičce“.

„Ahoj, máš rád těstoviny, já jo. Klidně přijď, my ti taky dáme.“

„My jsme se byli koupat. Babička neumí plavat.“ Atd.

Když potká kočku nebo psa, pohladí ho a chce ho domů. Kdyby šel po chodníku v Jičíně lev, taky ho půjde pohladit. Z těchto kontaktů s lidmi si dost často něco přinese. Mám podezření, že toho začíná využívat. Když ji nabádáme, že se bonbóny vychutnávají pomalu, dovede nacpat do pusy celou krabičku. Ale blbě je nakonec jenom jí, tak ji v tom necháváme.

Všichni jsme si tou etapou kamarádění s lidmi prošli. Pak jsme postupně začali ubírat a ubírat. Kdo by na bezelstný dětský svět teď vzpomínal. Teď je potřeba být ostražitý. Beztak si lidi okolo mne myslí o mne to, co já o nich.

Kačenka donáší na dědu

Fotbal s Ghanou. Mizerný obraz, ještě mizernější hra. Tiše, nu někdy ne tak tiše si fandím ... tiše se fandit nedá. Ostatně při tomhle zápase opět se ukázalo, jak je čeština bohatý jazyk a jak každý výraz má své opodstatnění. Káča to nevnímá, hraje si. Pak se dozvídám, jak bonzovala. Všem oznámila: „Děda říkal do prdele.“ Rodina se náležitě pokrytecky výchovně pohoršila a učinila Kačence poučení. Kačenka umí naslouchat. Tak pěkně, jako by si to poučování opravdu brala k srdci. Na houpačce si pak dokonce prozpěvovala. Schválně jsem šel blíž, abych poznal, kterou že písničku se zase naučila. Měla dost jednoduchá slova. Dóprdleléééé dóóprdelééé.

Kačenka si zpívá

Kačenka se před spaním dožaduje: „Obejmuli se, umazali se.“ Tedy knížky, ze které jsme četli jejímu bratrovi i jejímu tátovi. Mám dokonce podezření, že ona tu básničku uměla dříve, než jsme ji prvně četli. Nechci rozebírat, jak je to úžasné, že černý kominík se umaže od bílé. Ani se přiznat k tomu, že svým vlastním čtením uspávám sám sebe a jsem Káčou buzen. Jen připomenout onu genetickou cestu přenosu. Otec i dcera – oba mají krásně stejný zájem.

Důsledek? Kačenka povídá babičce v knihovně: „Koupíme dědovi nějakou knížku?“ Vůbec pro ni není důležité, že knížky se v knihovně neprodávají.

Tam na hrázi u rybníka
potkal mlynář kominíka.

Obejmuli se,
umazali se.

Refrén krásné písničky, kterou Kačenka ráda zpívá, o tom jak kočí, co má modré oči, lezl za tou holkou na půdu má

závěr: ... župajdá, župajdá, já tě mám ráda,
 župajdá župajá, já tě miluju

Na konci zatím zpíváme maluju. Jednak to je krásně výtvarně tvůrčí a jednak má Kačenka na sex ještě dost času. Ale už se docela těším, jak mi to dítě jednou přijde říct, že to je jinak.